

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: **S. E.**
zastoupený Mgr. et Mgr. Václavem Klepšem, advokátem,
sídlem Havlíčkovo náměstí 189/2, 130 00 Praha 3,
proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 2. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení

1. Žalobce se žalobou ze dne 6. 3. 2020, podanou téhož dne u Krajského soudu v Plzni (dále jen „soud“), domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 26. 2. 2020, č. j. X (dále jen

„napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 1. 11. 2019, č. j. X (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým byla žalobci podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu (výrok I.) a byla mu stanovena lhůta k vycestování z území v délce 30 dnů od právní moci rozhodnutí (výrok II.). K odvolání žalobce žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila prvostupňové rozhodnutí.

2. Ze správního spisu soud zjistil průběh správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí žalované a které soud rekapituluje následovně.
3. Prvostupňový orgán zahájil dne 30. 5. 2019 z moci úřední se žalobcem řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a to doručením oznámení o zahájení správního řízení ze dne 28. 5. 2019 zákonnému zástupci (matce) žalobce. Oznámení o zahájení správního řízení obsahovalo popis skutečností, které vedly prvostupňový orgán k názoru, že by žalobce mohl naplnit skutkovou podstatu § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť zjistil, že žalobce společně s rodinou odcestoval v roce 2010 do Mongolska a zpět přiletěl se svými rodiči až dne 20. 4. 2019, tedy pobýval mimo území České republiky po dobu delší než 6 let. Součástí uvedeného oznámení bylo též poučení o právech účastníka řízení a dále výzva k uplatnění práva vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce, resp. jeho zákonný zástupce, na výzvu nereagoval a k zahájení správního řízení, resp. k podkladům pro rozhodnutí se nevyjádřil.
4. Prvostupňový orgán následně vydal shora uvedené prvostupňové rozhodnutí ze dne 1. 11. 2019, kterým žalobci zrušil trvalý pobyt, když dovodil naplnění zákonného důvodu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Prvostupňový orgán především vyšel z informací sdělených matkou žalobce ohledně pobytu žalobce mimo území České republiky nepřetržitě po dobu více jak 8 let, jakož i z hlášení o ztrátě pobytové štítky žalobce a z data pozbytí platnosti štítky, bez něhož by žalobce nemohl přicestovat zpět na území České republiky, aniž by mu bylo vydáno D/VR vízum, které ovšem bylo žalobci vylepeno jediné, a to až dne 9. 1. 2019. Prvostupňový orgán tak měl za prokázané, že byla naplněna předmětná skutková podstata pro zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Prvostupňový orgán dále konstatoval, že v případě řízení vedeného podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se nepřihlíží ani k důvodům pobytu mimo území České republiky, ani se neposuzuje přiměřenost rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života, neboť to zákon neumožňuje. Navíc odkázal na možnost žalobce požádat o jiné nebo nové povolení k pobytu, a to s odkazem na § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
5. Žalobce, zastoupen zmocněným právním zástupcem, napadl prvostupňové rozhodnutí odvoláním ze dne 21. 11. 2019, když namítal především absenci posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, a proto i nepřezkoumatelnost. Za důvody, pro které žalobce považoval zrušení trvalého pobytu za nepřípustné, uvedl (i) zrušení trvalého pobytu matky žalobce, od kterého se má odvíjet pobytová situace žalobce, bylo založeno na nesprávné interpretaci zákona, (ii) zrušení trvalého pobytu žalobce či jeho matky bude znamenat nutnost vycestování i pro žalobcova bratra, který je ale českým občanem, a (iii) zájem žalobce a jeho bratra, jakožto

zájem dítěte, který ovšem nebyl v odvolání blíže popsán, resp. žalobcem odůvodněn.

6. O odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí rozhodla žalovaná napadeným rozhodnutím ze dne 26. 2. 2020. Žalovaná zamítnutí odvolání žalobce a potvrzení prvostupňového rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce odůvodnila zejména tím, že prvostupňový orgán náležitě zjistil stav věci potřebný pro závěr, že v posuzované věci byla naplněna skutková podstata § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Poukázala v dané souvislosti i na to, že žalobce se v průběhu řízení nevyjádřil ani neučinil žádné důkazní návrhy. K námitce žalobce, že prvostupňový orgán nezkoumal přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, žalovaná poukázala na to, že žalobce po celou dobu řízení neuvedl žádné konkrétní důvody, ze kterých by byl patrný zásah rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, tudíž prvostupňový orgán nepochybil, pokud se touto otázkou blíže nezabýval. Žalovaná poté uvedla důvody, pro které podle jejího názoru není v případě žalobce zásah do soukromého a rodinného života nepřiměřený.

II.

Žaloba

7. Žalobce v úvodu své žaloby zrekapituloval, že má Mongolské státní občanství a je bratrem občana České republiky. V České republice měl povolen trvalý pobyt. V období od 2010 do dubna 2019 se spolu s rodiči zdržoval v zahraničí, a z tohoto důvodu mu bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Ke stejnému datu, jako mu bylo doručeno rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu, bylo jeho matce (a zákonné zástupkyni žalobce) doručeno rozhodnutí o zrušení jejího trvalého pobytu. Následně žalobce zrekapituloval své odvolací důvody směřující proti prvostupňovému rozhodnutí, jakož i obsah žalobou napadeného rozhodnutí.
8. Žalobce poté uvedl důvody pro podání žaloby, kterými jsou (i) žalovaná se nevypořádala řádným způsobem s námitkou spočívající v absenci posouzení přiměřenosti v prvostupňovém rozhodnutí, (ii) zcela jednostranné a nekonzistentní posouzení přiměřenosti, ke kterému do jisté míry došlo ze strany žalované, a (iii) ve věci nebyl zjištěn skutečný stav ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“), a v rozporu se zákonem nebylo řízení přerušeno na základě existence předběžné otázky.
9. K námitce o nutnosti posouzení přiměřenosti žalobce poté, co odcitoval příslušnou část svého odvolání, uvedl, že žalovaná se ztotožnila s názorem prvostupňového orgánu, že není nutné přiměřenost zkoumat, a na námitku reagovala na str. 5 až 8 svého rozhodnutí. Žalobce k tomu namítal, že žalovanou na str. 5 odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015 – 51 je starším rozhodnutím, než judikatura, na kterou žalobce odkazoval v odvolání a kterou považuje za plně aplikovatelnou, neboť její závěry jsou formovány obecně. Poté polemizoval s argumenty žalované, která označila žalobcem citovanou judikaturu za nepřiléhavou, a nadále setrval na svém názoru, že jím uváděná judikatura je pro posuzovaný případ aplikovatelná. Poté odkázal na své odvolání, kde uvedl, že závěry Nejvyššího správního soudu jsou aplikovatelné i pro rušení trvalého pobytu, a odkázal se na nutnost posuzování přiměřenosti podle směrnice 2003/86/ES a směrnice 2003/109/ES. Žalobci není jasné, v čem žalovanou uváděná rozhodnutí zpochybňují jím tvrzenou aplikovatelnost směrnic, a dále proč mu skrze tato rozhodnutí žalovaná vytýkala pasivitu v rámci procesu posuzování přiměřenosti, když na jiných místech svého rozhodnutí vycházela z toho, že

posuzování přiměřenosti vůbec neproběhlo. Argumentaci žalované proto označuje za zcela nekonzistentní. Nadto podotkl, že skutečností nasvědčujících nepřiměřenosti zrušení trvalého pobytu bylo v řízení vedeném s ním (či v řízeních vedených s jeho rodiči) předloženo poměrně značné množství. Dále žalobce namítl, že žalovaná nevyvracela skutečnost, že zmíněné směrnice (zejména čl. 6 odst. 2 a čl. 17 směrnice 2003/86/ES) vyžadují posuzování přiměřenosti, místo toho přešla k tvrzení, že přiměřenost v žalobcově konkrétním případě byla dána.

10. V rámci druhé žalobní námitky (o jednostrannosti a nekonzistentnosti posouzení přiměřenosti) žalobce nejprve namítal nekonzistentnost v odůvodnění napadeného rozhodnutí, když žalovaná se na jednu stranu přiklonila k názoru prvostupňového orgánu, že přiměřenost vůbec nemá být posuzována. Na stranu druhou ale sama obsahově (a výhradně v neprospěch žalobce) o přiměřenosti hovořila. Žalobce v tom spatřuje značnou právní nejistotu, když v odvolání nemohl reagovat na posouzení přiměřenosti od prvostupňového orgánu, protože ten přiměřenost neposuzoval. I proto odvolání zmiňovalo pouze několik výrazných aspektů, ale z podstaty věci nemohlo reagovat na úvahy prvostupňového orgánu, které nebyly nikdy sděleny. Právě z toho důvodu byla napadána nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí, když otázka, zda přiměřenost má být posouzena či nikoli, musí nutně předcházet samotnému posouzení. Podle žalobce není přípustné, aby správní orgán prvního stupně neposoudil přiměřenost (a tím znemožnil odvolateli kvalifikovaně reagovat), a následně aby k posouzení přiměřenosti (jakkoli jej nepovažuje za správné) došlo v odvolacím rozhodnutí. Podle žalobce nemůže dojít ke zhojení vady odvolacím rozhodnutím a musí dojít ke zrušení pro nepřezkoumatelnost.
11. Z důvodu procesní opatrnosti se nicméně žalobce k přiměřenosti vyjádřil. Uvedl, že z celého textu je zjevné, že žalovaná měla od počátku tendenci dospět k závěru, že k nepřiměřenému zásahu zrušením trvalého pobytu nedojde; podle toho pak i v odůvodnění byl kladen důraz na některé skutečnosti a jiné byly částečně či zcela opomíjeny.
12. K veřejnému zájmu uvedl, že i judikatura Nejvyššího správního soudu konstatuje, že „zájem na zrušení stěžovatelova pobytového povolení není výrazný“ (rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2015, č. j. 2 Azs 122/2015 – 67). V daném případě cizinec oproti tomuto nevýraznému zájmu stavěl svůj zájem na kontaktu s vnuky a zletilými dětmi a neuspěl; oproti tomu v případě žalobce bude znemožněn pobyt jemu, jedenáctiletému dítěti na základní škole a (mimo jiné) bude de facto znemožněn i pobyt jeho bratra, který je občanem České republiky. Jak žalobce uváděl již v odvolání, o závažnosti zájmu na rušení žalobcova trvalého pobytu svědčí i skutečnost, že správní orgán měl všechny podklady k tomu, aby zahájil řízení o rušení pobytu nejpozději od r. 2013 až do března 2019, ale neučinil tak. Tento aspekt byl namítán v odvolání, nicméně zůstal bez vypořádání ze strany žalované. Žalobce nesprávnost spatřuje ve skutečnosti, že není dáno protiprávní jednání, resp. že daný „nevýrazný zájem“ zde převážil nad rodinným životem jeho samého a jeho bratra, občana České republiky. Správní orgány nepojmenovaly, který veřejný zájem by byl zachováním žalobcova trvalého pobytu dotčen; zde opět rozhodnutí žalované naráží na nevyjasnění otázky, zda přiměřenost posuzuje, či nikoli; díky tomu pak z možných aspektů přiměřenosti zmiňuje pouze ty, které směřují proti žalobci. Neposouzení přiměřenosti se tak stalo spíše omluvou pro to, aby byl zdůrazňován jen jeden pohled, a to pohled žalované. Ohledně zhodnocení přiměřenosti správní orgány nevedly žádnou

přezkoumatelnou úvahu poměřující důvody pro zamítnutí na straně jedné a dopady do žalobcova života na straně druhé, tak jak to vyjadřuje rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 68/2012, ze dne 6. 8. 2014. Chybí-li v rozhodnutí pojmenování dotčeného veřejného zájmu, z podstaty věci nemůže dojít k posouzení „něčeho k něčemu“, které je podstatou posuzování přiměřenosti. Výše zmiňované „zhojení“ vad prvostupňového rozhodnutí posouzením přiměřenosti žalovanou tedy nejenže není přípustné z hlediska procesního; dokonce ani není v rozhodnutí žalované obsaženo.

13. K otázce dopadu na zájem dítěte a školní docházku žalobce uvedl, že bude-li donucen k vycestování, dojde i k přerušení jeho povinné školní docházky, kterou realizuje v České republice. V tomto kontextu žalobce upozornil, že by nešlo o „pouhé“ vytržení dítěte ze vzdělávacího procesu, ale o znemožnění školní docházky vůbec, v Mongolsku totiž v danou chvíli (tj. dne 4. 3. 2020, a přinejmenším až do konce března 2020) byly školy uzavřeny, jak vyplývá z informací na stránkách Českého zastupitelského úřadu v Ulánbátaru.
14. K nemožnosti pobytu po zrušení trvalého pobytu žalobce argumentoval, že žalovaná opakovaně uvedla, že žalobce by mohl „na území pobývat na základě nižšího pobytového oprávnění nebo si znovu zažádat o povolení k trvalému pobytu dle zákona o pobytu cizinců.“ Tím ovšem podle žalobce žalovaná přehlížela dvě zásadní skutečnosti, které jí musely být známy z její úřední činnosti. Jakákoli žádost vyžaduje vycestování z území a vyčkání rozhodnutí v zahraničí. S ohledem na špatnou dostupnost českého zastupitelského úřadu v Ulánbátaru a na dobu, po kterou se žádost rozhoduje, se svými dopady zrušení trvalého pobytu v podstatě rovná vyhoštění. Především ale aktuálně jsou v procesu rušení trvalé pobytu obou rodičů žalobce. Není zde tedy žádné „nižší pobytové oprávnění“, o které by žalobce jako jedenáctileté dítě mohl zažádat. Stejně tak pro žalobce není reálné zažádat o trvalý pobyt podle § 66 odst. 2 ZPC, což je podle žalobce z celkové situace zřejmé.
15. Ve vztahu k žalobní námitce spočívající v nepřerušení správního řízení na základě předběžné otázky žalobce nejprve uvedl, že již v odvolání namítal, že řízení o zrušení jeho trvalého pobytu mělo být přerušeno do doby, než bude rozhodnuto o pobytovém oprávnění matky, a že žalovaná na tuto námitku reagovala tvrzením, že „nebylo nutné přerušit řízení do doby pravomocného ukončení řízení o pobytu matky odvolatele, neboť v tomto případě zrušení pobytového oprávnění odvolatele není vázáno na pobytové oprávnění jeho matky.“ Podle žalobce takové tvrzení opět předpokládá, že k zásahu do soukromého a rodinného života či rozporu s čl. 8 Úmluvy o právech dítěte nemůže dojít, a tedy stojí opět na předpokladu, že přiměřenost nemusí být posuzována. Žalobce je přesvědčen, že takový závěr vyvrátil.
16. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí, zrušil, a dále aby žalobci vůči žalované přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

17. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 30. 3. 2020 navrhla, aby soud žalobu zamítl. Žalovaná po úvodní rekapitulaci řízení odmítla námitky uvedené v žalobě jako nedůvodné a v podrobnostech odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Podle žalované věc byla posouzena správně a v souladu se zákonem a žaloba nepřináší žádnou

novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala.

18. Žalovaná dodala, že důvodem pro zrušení pobytového oprávnění žalobce byla skutečnost, že žalobce pobýval mimo území od roku 2010 do 20. 4. 2019. Žalobce se narodil v roce X. a odcestoval do Mongolska v roce 2010, tedy převážnou část svého života prožil v zemi původu. Povinnou školní docházku na území započal až po svém návratu v roce 2019, avšak ze spisu vyplývá, že měl problémy s českým jazykem, ve kterém výuka probíhá. Žalobce argumentoval i nemožností vzdělávacího procesu v Mongolsku, jelikož byly školy přinejmenším zavřeny do března 2020. Žalovaná k tomu dodala, že i na území byly v době sepsání jejího vyjádření uzavřeny základní školy, čímž byla znemožněna prezenční výuka žáků v základních školách.
19. Podle názoru žalované napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v ustanovení § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami žalobce uvedenými v odvolání, a z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů.

IV.

Průběh řízení

20. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a obsahuje všechny požadované formální náležitosti.
21. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť žalovaná s tím výslovně souhlasila (ve vyjádření ze dne 30. 3. 2020, č. 1. 30) a žalobce v soudem stanovené lhůtě soudu nesdělil, že požaduje, aby ve věci bylo nařízeno jednání, ač byl soudem řádně poučen.

V.

Posouzení věci soudem

22. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.).
23. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
24. Jak bylo soudem uvedeno výše v úvodní rekapitulaci obsahu žaloby, žalobce ve své žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, kterou spatřoval ve třech dílčích námitkách týkajících se posouzení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce, resp. tvrzené vady spočívající v nepřerušení správního řízení. Soud se proto zabýval posouzením nezákonnosti napadeného rozhodnutí, přičemž v první řadě vyšel zejména z následující právní úpravy.
25. Podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let.*
26. Podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti*

povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.

27. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
28. V projednávané věci soud spatřuje jádro sporu v posouzení otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce do jeho soukromého a rodinného života. Naopak závěr správních orgánů o naplnění zákonného důvodu pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce ve smyslu § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců nebyl ze strany žalobce ani v žalobě, ani v odvolání jakkoli zpochybněn, tudíž tuto otázku měl soud za nespornou.
29. Soud považuje za potřebné nejprve vymezit základní východiska pro posuzování otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, přičemž z bohaté judikatury Nejvyššího správního soudu týkající se posuzování této otázky, která řeší nejrozumnější případy a situace, soud připomíná tu, která je přílehlavá na posuzovaný případ, kdy je důvodem pro zrušení pobytového oprávnění naplnění skutkové podstaty § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. že cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let. Takováto východiska vymezil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019 – 31 následovně:
 - „[...] „obecný“ test proporcionality dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince provedl v § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců již zákonodárce. Z hlediska vnitrostátní právní úpravy – v běžných případech a v obecné rovině – lze předpokládat, že soustavný a dlouhodobý, více než 6 let trvající pobyt cizince mimo ČR zpřetrhá vazby k ČR (rozsudek ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 338/2016-39, bod 16). Řízení vycházející z naplnění skutkových podstat vyjmenovaných v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce pojal tak, aby ministerstvo nemuselo v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince dle § 174a cit. zákona (srov. stěžovatelkou cit. rozsudky ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015-51, bod 21; ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, bod 16; ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30, bod 23; či ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 377/2018-32, bod 21 a další).“;
 - „[Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 8. 6. 2017, č. j. 4 Azs 87/2017 - 28] vyslovil, že zákonodárce nemohl domyslet veškeré situace, na které dopadne § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Některé případy mohou být natolik specifické, že samotné naplnění podmínek pro aplikaci tohoto ustanovení nepředstavuje záruku proporcionality rozhodnutí. NSS dále výše uvedené závěry v navazující judikatuře doplnil: „Skutečnost, že zákon o pobytu cizinců výslovně nepředepisuje posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí podle § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců do rodinného a soukromého života, na rozdíl od jiných rozhodnutí vydaných podle tohoto zákona, znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké až zanedbatelné. Nelze však současně ztrácet ze

zřetele, že Česká republika je mimo jiné smluvní stranou Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jejíž článek 8 zavazuje smluvní státy k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Povinnost zvážit přiměřenost dopadu každého rozhodnutí do těchto práv tak vyplývá přímo z Úmluvy.“

- „Podmínky § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců jsou nastaveny tak, že v naprosté většině případů zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a ani k porušení článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (která je součástí ústavního pořádku ČR). Ovšem takovou situaci nelze a priori vyloučit. Článek 8 Úmluvy je přímo aplikovatelný a má přednost před zákonem. Znamená to, že pokud cizinec vznesl konkrétní námitku co do nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat (srov. nedávno též rozsudek ze dne 12. 12. 2019, čj. 10 Azs 310/2019-32, bod 13). Na tom nic nemění ani novela § 174a zákona o pobytu cizinců, která do tohoto ustanovení vložila s účinností od 15. 8. 2017 zbrusu nový odst. 3 (k tomu obdobně srov. rozsudek ze dne 19. 12. 2018, čj. 8 Azs 290/2018-27, č. 3852/2019 Sb. NSS, bod 13 a násl.).“
 - „Zásada nejlepšího zájmu dítěte jistě není, slovy ESLP, „trumfovou kartou“, která přebije jakékoliv v konfliktu stojící pravidlo. Proto tato zásada nevede k závěru, že je třeba přijmout všechny děti, kterým by se zde žilo lépe. Neznamená ani, že žalobce má právo na pobyt v jakékoliv zemi dle vlastního výběru, v tomto případě ČR. Rozpor s článkem 8 Úmluvy nastane především za situace, kdy odůvodnění vnitrostátního rozhodnutí neobsahuje dostatečně individuální posouzení protichůdných zájmů včetně nejlepšího zájmu dítěte tak, aby mezi nimi bylo možné dosáhnout spravedlivé rovnováhy. Správní orgán musí posoudit zejména věk dítěte, poměry v zemi původu a rozsah, ve kterém je dítě závislé na tom či onom rodiči (např. rozsudek ESLP ze dne 8. 11. 2016, El Ghatet proti Švýcarsku, stížnost č. 56971/10, zejména §§ 46-47 a judikatura tam citovaná).“
30. Žalobce v žalobě předně namítal, že žalovaná pochybila, když nezrušila rozhodnutí prvostupňového orgánu již na základě té skutečnosti, že tento se domníval, že není povinen posoudit otázku přiměřenosti svého rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Žalobce vyjádřil názor, že žalovaná tuto vadu nemohla zhojit tím, že sama v napadeném rozhodnutí provedla posouzení otázky přiměřenosti.
31. S žalobcem lze jistě souhlasit v tom, že správní orgány jsou (ve světle shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu) povinny posoudit otázku přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života cizince i v řízeních o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (resp. obecně i v ostatních případech, kdy zákon o pobytu cizinců neukládá povinnost zkoumat přiměřenost rozhodnutí ve smyslu § 174a tohoto zákona), když tato povinnost je dána přímo článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jež je součástí ústavního pořádku ČR. Na druhé straně již se žalobcem nelze souhlasit v tom, že by nedostatek v posouzení otázky přiměřenosti ze strany prvostupňového orgánu nebylo možné odstranit žalovanou v odvolacím řízení. A k tomu v posuzovaném případě zcela nepochybně došlo, což nesporně ani žalobce (soud na tomto místě ponechává stranou otázku správnosti, resp. dostatečnosti takového posouzení provedeného žalovanou, když této otázce se soud věnuje až níže v odůvodnění tohoto rozsudku).

32. Soud v dané souvislosti poukazuje na obecné pravidlo konstantně zastávané v judikatuře správních soudů, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí a v zásadě tedy není vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravil vady řízení před prvostupňovým správním orgánem. Z četné judikatury lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2017, č. j. 7 Azs 86/2017 – 33, v němž se uvádí: „*Jak totiž vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 AfS 16/2003 - 56, a rozsudky ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007 - 80, ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 - 98, či ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 97/2012 - 66, všechny dostupné na www.nssoud.cz) rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně tvoří jeden celek. Případné nedostatky odůvodnění prvostupňového rozhodnutí mohou být napraveny druhostupňovým rozhodnutím.*“
33. Navíc v projednávané věci má z hlediska žalobcem namítaného pochybení správních orgánů svůj význam i ta skutečnost, že žalobce se v průběhu řízení před prvostupňovým orgánem nevyjádřil, tudíž ani neuplatnil námitku nepřiměřenosti případného rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce, ačkoli byl prvostupňovým orgánem řádně poučen o svých právech a možnosti se vyjádřit k podkladům pro rozhodnutí (soud v podrobnostech odkazuje na rekapitulaci průběhu správního řízení obsaženou v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku). Přitom ani z podkladů, resp. ze zjištění, ze kterých prvostupňový orgán vycházel ve svém rozhodnutí, podle názoru soudu nevyplývala žádná zjevná skutečnost, která by bez dalšího odůvodňovala závěr o nepřiměřenosti zásahu do žalobcova soukromého či rodinného života. Soud na tomto místě připomíná, že z prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že prvostupňový orgán vycházel ze zjištění, že žalobce, narozený X., odcestoval společně s rodinou již v roce 2010 pryč z České republiky a zpět do České republiky přiletěl se svými rodiči až dne 20. 4. 2019, tj. po cca 8 letech. Bylo tak zřejmé, že žalobce (v době vydání prvostupňového rozhodnutí ve věku cca X. roku) strávil mimo území České republiky převážnou část svého dosavadního života. Stejně tak prvostupňový orgán vycházel ze zjištění, že řízení o zrušení trvalého pobytu bylo v dané době vedeno i s otcem a matkou žalobce. Konečně je třeba přihlédnout i tomu, že prvostupňový orgán uvedl, že žalobci sice bylo rušeno stávající povolení k trvalému pobytu, ale měl možnost požádat o jiné a nové povolení k pobytu, přičemž odkázal na § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.
34. Z uvedených důvodů soud shledal nedůvodnou první žalobní námitku dovozující nezákonnost napadeného rozhodnutí ze skutečnosti, že žalovaná bez dalšího nezrušila prvostupňové rozhodnutí z důvodu, že prvostupňový orgán blíže neposuzoval otázku nepřiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do soukromého či rodinného života žalobce. Žalovaná totiž byla oprávněna (resp. i povinna) poté, co žalobce v odvolání uplatnil námitku dopadů nepřiměřenosti rozhodnutí, být pouze v obecné rovině, provést posouzení této otázky, což také učinila.
35. Pokud jde o druhou žalobní námitku, tak tu žalobce založil na svém nesouhlasu s posouzením otázky přiměřenosti rozhodnutí, které v napadeném rozhodnutí provedla žalovaná, a to v návaznosti na námitky o nepřiměřenosti rozhodnutí o zrušení platnosti jeho povolení k trvalému pobytu (poprvé) uplatněné žalobcem až v odvolání. Jak již soud konstatoval v úvodní rekapitulaci správního řízení, žalobcovy námitky stran nepřiměřenosti prvostupňového rozhodnutí uplatněné v odvolání byly velmi obecného charakteru, když bylo argumentováno pouze v obecné rovině zájmem dítěte a poté tím, že zrušení trvalého pobytu žalobce (a jeho matky) bude znamenat nutnost vycestování i

pro žalobcova bratra, který je českým občanem.

36. V projednávané věci je třeba při hodnocení žalovanou provedeného posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce zohlednit zejména dva faktory, a to (i) že typologicky jde o případ zrušení trvalého pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kde zákonodárce nastavil podmínky tak, že v naprosté většině případů zrušením platnosti povolení k trvalému pobytu z tohoto zákonného důvodu nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života, a ani k porušení článku 8 Úmluvy (srov. výše citovaná judikaturní východiska), a (ii) žalobce svou námitku o nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí uplatnil pouze v obecné rovině, aniž by ji odůvodnil konkrétními skutečnostmi či podpořil konkrétními důkazními návrhy. Soud v dané souvislosti odkazuje na závěry obsažené v rozsudku ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 – 32, němž Nejvyšší správní soud upozornil na následující: „*Také co se týče posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, stojí judikatura správních soudů (a to dokonce i ve vztahu ke správnímu vyhoštění, které se ukládá v řízení zahajovaném ex offio) na tom, že správní orgán při zjišťování podstatných skutečností zpravidla může vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyšly najevo (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, Sb. NSS č. 2412/2011).*“ Tudíž po správním orgánu nelze požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch účastníka řízení, co se týče nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života, pokud sám účastník takové skutečnosti ve správním řízení ani neoznačí. Soud na tomto místě připomíná, že obecná povinnost správních orgánů opatřovat podklady pro rozhodnutí a postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, je doplňována povinností účastníků řízení poskytnout potřebnou součinnost, případně označit důkazy na podporu svých tvrzení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018 – 34).
37. V návaznosti na právě uvedené soud v projednávané věci shledal žalovanou provedené posouzení otázky přiměřenosti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce jako dostačující a správné. V situaci, když žalobce netvrdil žádné konkrétní skutečnosti stran případné nepřiměřenosti zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života, žalovaná správně hodnotila pouze ty skutečnosti, které v průběhu řízení vyšly najevo. Zejména pak žalovaná poukázala na to, že žalobce (na základě svobodného rozhodnutí jeho rodičů) zhruba od 2 let do svých 11 let pobýval mimo území České republiky, když se svými rodiči v roce 2010 opustil území České republiky a zpět do České republiky se vrátil až dne 20. 4. 2019, a dále že žalobce převážnou část svého života strávil mimo území České republiky, a to v Mongolsku, jehož je občanem a kde má část rodiny. Žalovaná správně uvedla, že žalobcovy vazby na zemi původu nebyly zpřetrhány a má tam vybudované rodinné zázemí. Navíc i žalovaná opětovně připomněla, že napadeným rozhodnutím sice bylo žalobci zrušeno stávající povolení k trvalému pobytu, ale nebyl mu znemožněn jiný druh pobytu, a to včetně možnosti požádat o povolení trvalého pobytu dle § 66 zákona o pobytu cizinců, tedy ve zjednodušeném režimu bez podmínky nepřetržitého pětiletého pobytu. Žalovaná též provedla posouzení z hlediska souladnosti s žalobcem namítanými ustanoveními směrnice Rady ES 2003/86/ES, jakož i Úmluvy o právech dítěte, včetně zásady nejlepšího zájmu dítěte, přičemž toto posouzení odpovídá

obecnosti žalobcem ve správním řízení uplatněné argumentaci. Na tomto místě je třeba připomenout, že i dle shora citované judikatury Nejvyššího správního soudu (vycházející z judikatury Evropského soudu pro lidská práva) zásada nejlepšího zájmu dítěte není „trumfovou kartou“, která by přebila jakékoliv v konfliktu stojící pravidlo a že rozpor s touto zásadou nastane především za situace, kdy odůvodnění rozhodnutí neobsahuje dostatečně individuální posouzení. Takové posouzení ale napadené rozhodnutí obsahuje, když zohlednilo věk žalobce a délku jeho pobytu na území České republiky i mimo něj, a dále i jeho poměry v zemi původu, kde pobýval převážnou část svého dosavadního života.

38. V souvislosti s námitkami žalobce stran posouzení jeho případu z hlediska zásady nejlepšího zájmu dítěte považuje soud za potřebné doplnit další skutečnosti, které jsou dílem patrné ze správního spisu, dílem jsou soudu známy z úřední činnosti, a to konkrétně ze soudního řízení, které je u zdejšího soudu vedeno pod sp. zn. 77 A 30/2020 a v němž je projednávána správní žaloba žalobcovy matky směřující proti rozhodnutí žalované ve věci zrušení trvalého pobytu matky žalobce, když na toto správní řízení žalobce ve své žalobě opakovaně odkazoval. Z výpisu z evidence cizinců pořízeného dne 28. 1. 2020 (pro účely odvolacího řízení) vyplývá, že žalobce má, kromě staršího bratra M. S. [nar. X., občan České republiky – pozn. soudu], též další dva sourozence, a to jmenovitě Ch. E. a S. E. Z rozhodnutí žalované ze dne 26. 2. 2020, č. j. X potvrzujícího prvostupňové rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobcovy matky z důvodu dle § 871 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jež je předmětem soudního přezkumu v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 77 A 30/2020, vyplývá mimo jiné následující. Žalobcovi sourozenci Ch. E. a S. E. jsou jeho mladší bratři (narozeni v roce X. a X.) a jejich společnými rodiči jsou žalobcova matka a žalobcův otec. Tyto žalobcovy mladší bratry rodiče v roce 2019, kdy odcestovali se žalobcem a jeho starším bratrem do České republiky, zanechali v Mongolsku a starají se o ně prarodiče. Žalobcova matka i jeho otec v České republice nevlastní žádný majetek a nemají zde žádné ekonomické vazby a dále nikdo z žalobcovy rodiny, včetně žalobce, v době vydání napadeného rozhodnutí neuměl česky (nevyjímaje nejstaršího syna, občana České republiky), což dětem ve škole působilo problémy ve výuce (nejstarší syn musel opakovat 6. třídu základní školy). Soud má za to, že i právě uvedené skutečnosti potvrzují správnost závěru žalované, že zrušení trvalého pobytu žalobce nelze považovat za rozporné s nejlepším zájmem žalobce, jakožto nezletilého dítěte. Žalobce totiž byl rozhodnutím rodičů vytržen ze svého přirozeného prostředí, v němž převážnou část svého dosavadního života vyrůstal, a přesídlen do České republiky, kde není sociálně, kulturně ani jazykově integrován, a navíc odloučen od svých dvou mladších bratrů, kteří zůstali v Mongolsku s prarodiči.
39. Soud se v návaznosti na výše uvedené neztotožnil ani s námitkami žalobce, že by posouzení přiměřenosti bylo ze strany žalované provedeno nekonzistentně či jednostranně v neprospěch žalobce. Nedůvodná je i námitka žalobce, že z důvodu absentujícího posouzení otázky přiměřenosti ze strany prvostupňového orgánu žalobce nemohl na tuto otázku ve svém odvolání blíže reagovat, čímž žalobce vysvětluje, proč v odvolání k této stěžejní otázce, dle svých slov, zmínil pouze několik výrazných aspektů. Žalobce přehlíží, že to byl primárně on, kdo měl ve správním řízení uvést a osvědčit konkrétní skutečnosti co do případné nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, přičemž správní orgány by poté byly povinny se s takovými skutečnostmi vypořádat. Žalobce však žádné konkrétní skutečnosti netvrdil, a to ani v odvolacím řízení, kde již byl právně zastoupen. K námitce žalobce, že správní orgán

nezahájil správní řízení dříve než v roce 2019, soud uvádí, že ani tato námitka neobstojí, neboť z hlediska podstaty věci není relevantní, kdy prvostupňový orgán zahájil správní řízení, zvláště za daných okolností posuzovaného případu, když se žalobce se svými rodiči vrátil do České republiky právě až v roce 2019 a po návratu žalobcova matka u správního orgánu v rámci žádosti o vydání pobytového štítku deklarovala svůj i žalobcův nepřetržitý pobyt mimo území České republiky po dobu více než 8 let.

40. Nedůvodnou soud shledal i námitku žalobce, že rozhodnutím o zrušení trvalého pobytu dojde k přerušení jeho povinné školní docházky, kterou v České republice realizuje, resp. ke znemožnění školní docházky vůbec. Soud má za to, že žalobce by v případě jeho přestěhování zpět do Mongolska tam mohl vykonávat školní docházku, kterou tam ostatně s největší pravděpodobností i musel zahájit, když z České republiky s rodiči odcestoval ve věku cca 2 let věku a zpět do České republiky přicestoval až ve věku 11 let. Námitka o tehdejších omezeních školní výuky v Mongolsku z důvodu protiepidemiologických opatření je lichá, neboť tato omezení jsou z podstaty věci dočasná a postupně se uplatnila téměř po celém světě, Českou republiku nevyjímaje.
41. Soud se neztotožnil ani s další námitkou žalobce, podle které, bude-li znemožněn pobyt žalobci, pak *de facto* bude znemožněn i pobyt jeho bratra, který je občanem České republiky. Pobyt žalobcova staršího bratra – občana České republiky – na území České republiky není nikterak vázán na pobytové oprávnění žalobce, ale fakticky spíše na další pobyt rodičů žalobce. I pokud by rodiče žalobce poté, co by žalobce byl nucen vycestovat mimo území České republiky (což ale nemusí být dlouhodobý stav s ohledem na možnosti žalobce získat jiné pobytové oprávnění, jak na to shodně poukázaly oba správní orgány), byli nadále oprávněni na území České republiky pobývat, a rozhodli se zůstat na území České republiky se starším bratrem, mohl by žalobce žít se svými dvěma mladšími bratry a prarodiči v Mongolsku. V neposlední řadě je třeba poukázat i na to, že již v minulosti se rodiče žalobce rozhodli odvést žalobcova staršího bratra z území České republiky, tudíž tento z rozhodnutí rodičů již převážnou část svého dosavadního života (od roku 2010 do 20. 4. 2019) pobýval mimo území České republiky.
42. Soud k poslední žalobní námitce uvádí, že nesdílí názor žalobce, že by správní orgány pochybily, pokud nepřerušily předmětné správní řízení do doby skončení řízení o zrušení trvalého pobytu žalobcovy matky. Předně je třeba uvést, že žalobce ve své žalobě tuto svou žalobní námitku blíže neodůvodnil, když pouze konstatoval, že tuto námitku již uplatnil v odvolacím řízení a že nesouhlasí s vypořádáním této námitky ze strany žalované, která poukázala na to, že pobytové oprávnění žalobce není vázáno na pobytové oprávnění žalobcovy matky, a k tomu žalobce doplnil, že takovéto odůvodnění žalované stojí na předpokladu, že přiměřenost nemusí být posuzována. Soud souhlasí s názorem žalované, že v řízení o zrušení trvalého pobytu matky nebyla řešena předběžná otázka ve smyslu § 57 správního řádu, na které by záviselo vydání rozhodnutí ve věci žalobce, neboť pobytové oprávnění žalobce nebylo odvislé od pobytového oprávnění jeho matky. Předně, řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobcovy matky bylo vedeno paralelně s řízením ve věci žalobce (jak se konstatuje v napadeném rozhodnutí, obě rozhodnutí žalované byla žalobcově matce doručena v tentýž den a ostatně i obě rozhodnutí byla napadena správní žalobou u zdejšího soudu stejného dne 6. 3. 2020). Dále pak platí, že výsledek řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu matky není určující ani z hlediska posouzení přiměřenosti rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu žalobce, neboť s ohledem na výše popsání specifika projednávané věci by se ani v případě, že by žalobcově matce nebylo povolení k trvalému pobytu zrušeno, u žalobce

nejednalo o nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Žalobce totiž jednak má možnost požádat o jiné pobytové oprávnění, jednak v Mongolsku je plně integrován, když tam má své dva mladší bratry a prarodiče a současně tam žil převážnou část svého dosavadního života.

43. Pokud žalobce namítal, že pro něj není reálné zažádat o trvalý pobyt podle § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, což má být *z celkové situace zřejmé*, pak žalobce neuvedl konkrétní skutečnosti, které jej k tomu konstatování vedly. Na rozdíl od žalobce soudu není *z celkové situace zřejmé*, proč by žalobce nemohl poté, co mu byl v důsledku napadeného rozhodnutí zrušen trvalý pobyt, zažádat o trvalý pobyt podle § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Má-li žalobce na mysli jisté organizační či finanční náročnosti, které by mohly být s takovým postupem spojeny, pak k tomu soud uvádí, že je třeba mít na paměti, že důvod pro zrušení trvalého pobytu žalobce byl dán rozhodnutím jeho rodičů opustit společně s dětmi v roce 2010 Českou republiku a nepřetržitě žít mimo území České republiky až do 20. 4. 2019.
44. Za právě popsanych okolností předmětného případu soud nesouhlasí s žalobcem, že by správní orgány nedostatečně posoudily otázku přiměřenosti zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života v důsledku rozhodnutí o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu. Z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu jasně vyplývá, že pro rozsah i kvalitu posouzení přiměřenosti ze strany správních orgánů je rozhodné to, co žalobce ve správním řízení konkrétně tvrdil a osvědčil a dále to, co vyplynulo z obsahu správního spisu, přičemž správní orgány nebyly povinny nad rámec žalobcových tvrzení a obsahu správního spisu další skutečnosti zjišťovat, resp. uvádět v rozhodnutí všechna myslitelná kritéria. Soud je přesvědčen o tom, že posouzení přiměřenosti provedené žalovanou v napadeném rozhodnutí, a to v kontextu zjištění učiněných prvostupňovým orgánem, je dostačující a ob stojí z hlediska shora popsanych východisek relevantních pro posuzování případů cizinců, kterým bylo zrušeno povolení k trvalému pobytu z důvodu jejich nepřetržitého pobytu mimo území České republiky po dobu delší než 6 let a kdy je dán zájem na uvedení do souladu formálně-právního a materiálního stavu pobytové situace a potřeb cizince (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2025, č. j. 2 Azs 122/2015 – 67).

VI.

Rozhodnutí soudu

45. Soud uzavírá, že v posuzovaném případě neshledal žalobní námitky důvodnými, a proto podanou žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VII.

Náklady řízení

46. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Žalované nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 30. září 2021

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: L. K.